

на милитѣ си родители! Горката ми майка казваше съсъ единъ наскърбенъ и горчивъ гласъ: «Ахъ! нашъ Силвио не е дошелъ на Туринъ да ни види!» Сутрината като тръгнѣхъ за Миланъ раздѣлата бѣше отъ най-тежкитѣ. Баща ми сѣднѣ съсъ мене у колата, и ме придружи до една миля, послѣ се завърнѣ самъ. Обърнѣхъ се да го видѣхъ, и плакахъ, и цѣлунѣхъ прѣстенътъ когото ми бѣше дала майка ми. Не бѣхъ оставялъ така другъ пѣтъ домородството си съсъ сѣрдце раскжсано. Безъ да вървамъ на прѣдчювствията, чюдяхъ се защо да не можѣ да надвиѣхъ на скърбѣта си, и не можяхъ да се въспрѣж да си рекж уплашено: Отъ дѣ ми иде това необикновенно нажяляванѣ? То бѣше за мене прѣдказванѣто на едно голѣмо злополучие.

Сега, въ тѣмницата, напомнювахъ си тоя страхъ и тия кѣсанѣта на сѣрдцето; повтаряхъ сичкитѣ думи, които прѣди три мѣсеца чювахъ да изговарятъ родителитѣ ми, и укорѣтъ на майка ми: «Ахъ! нашъ Силвио не е дошелъ на Туринъ за да ни види!» падаше на сѣрдцето ми. Укорявахъ се дѣто не сжмъ имъ засвидѣтелствувалъ хиляда пѣти по-много нѣжностъ. Толкова ги обичамъ! а пакъ имъ рекохъ: обичамъ ви, толкова студено! Не трѣбуваше веке да ги видѣхъ, а не си наситихъ погледитѣ отъ обожяемитѣ имъ чърти! И за тѣхъ бѣхъ толкова скжпъ съсъ изричания на любовѣта си! Тия мисли ми кжсахъ сѣрдцето.

Затворихъ прозорецѣтъ; расхождахъ се до единъ чясъ, като се страхувахъ да не прѣминѣ цѣлж ноцъ безъ спокойство. Прострѣхъ се на оджрѣтъ си, и уморяванѣто докара сжнѣтъ.
